

käe alla ja kannatab, kunni jälle mürri-
misse järrel, päwa paiste ja kurbdusse järrel
rõõm tulleb. Jah, küll on wägga tõssi, mis
tark kunningas Salomon ütleb: „Kes hea
naese saab, se saab sure warra, mis ennam
on, kui kuld ja perlid.“ (Öpp. sann. 31.)

Nenda armastades ja armastusse semet
wälja külwades, lähhab Marri aasta aas-
talt wannemaks. Monned ta lastest lähwad
mulda, ta mattab neid kibbeda silmaweega
mahha ja tunneb wallo, kui olleks ta ihho
liikmed ärra leigatud; teised kaswawad ül-
les ja monned neist tewad kõlbmatta elloga
emma süddamele weel suremat wallo, kui
olleksid nemmad mulda lainud. Agga tem-
ma jäeb ikka armastajaks emmaks, pallub
kurwastab, murreseb nende eest ja otab, et
Jummal neid wõttaks taggasi pöördä ja õige
tee peäle sata. Kui temma ka mitto kord
tähhaks, ta ei woi teisite tehha. Ta on
naene, on emma, ta peab armastama.

Wimaks on Marri wannaks, üsna wan-
naks innimeseks sanud. Näggo kortsus, pea

hal, käed wabbisewad, heäl kõrriseb: nüüd
on wist ta südda ka, nago kustund tulleasse,
armastusfest tühhi ja külm? — Jah nenda
mõtlemis meie; agga walle! Naene peab
armastama kunni weel wimast hinge õhko ta
rindus on. —

Marri on wannanemmaks sanud. Tal
polle kaua rahho ühhe lapse jures olla ta täh-
hab ka teisi nähha; kannab omma lastelapsi
sülles, figutab neid maggama, mängib nen-
dega, aiab neile kenna juttusid ja keif on ta
käes ja hõlmas kinni. Ta on hea innimenne
nüüd lastega jälle lapseks sanud. — Teame
jo igga mees, mis se nimme „wannanem-
ma“ lastel tähhendab. Hüüdke agga: lap-
sed, wannanemma tulleb! küll siis näete,
kuida nad liikades kookjoofswad, nago kan-
nad, kui terri ripputakse ja tibbu! tibbu!
hütakse. —

Meie olleme nüüd ühhe naesterahwa ello
ühhest otsast teise lähhidelt läbbiwatanud;
Marri olli laps, sai tüdrukus, emmaks ja